

lige Afgjorelse. Jeg troer, at naar de kongelige Resolutioner skulle kunne gjøres gjældende i en vis Retning, saa maa man ogsaa finde sig i, at de gjøres gjældende i en anden Retning, selv om det er i en saadan, hvori man ikke ønsker dem gjort gjældende. Jeg troer, at Thinget hidtil har ladet de kongelige Resolutioner uanfægtede, og uagtet jeg gjerne kunde mene, at der undertiden kunde være Anledning til at afsøge derfra, saa har jeg ogsaa meget godt kunnet begribe, at Thinget kan have gjort Ret i at holde sig til at lade dem staae uanfægtede; men naar man, som sagt, vil have dette Princip gjort gjældende, saa maa man ogsaa finde sig i, at andre gjør det gjældende, uagtet dette kunde synes mindre behageligt.

Rosenvorn: Sagen er, at i den kongelige Resolution, hvorom der her er Spørgsmaal, er der udtrykkelig tillagt Vedkommende et meget væsentligt Gode, nemlig fri Bolig, som senere er ham frataget, og derfor har jeg tilladt mig at fremhæve, at naar man frider til den Revision, som det tidligere Forbehold i den kongelige Resolution forudsætter, at det da maa see omfattende, saaledes at man overveier og bedømmer Forholdene i den Skikkelse, hvori de vare, da Pensionen blev ham tilfikkret i 1848, og i den Skikkelse, som det er billigt nu at tilfikkre ham.

Da ingen flere begjærede Ordet, stred man til Afstemning, hvorved

1) Bestlutningen angaaende 16. Finanzministeriet (see Anhang B Sp. (967))
vedtoges eenstemmigt med 61 Stemmer.

2) Bestlutningen angaaende 17. Pensionsvæsenet (see sammesteds)
vedtoges eenstemmigt med 66 Stemmer.

3) Bestlutningen angaaende 18. Statsgjælden (see sammesteds)
vedtoges eenstemmigt med 66 Stemmer.

Det næste Punct, der blev sat under Forhandling var angaaende Bestlutningerne til 19. Island, og da Ingen begjærede Ordet stred

man til Afstemning, hvorved disse (see Anhang Sp. 969)
vedtoges eenstemmigt med 63 Stemmer.

Bestlutningen til 20. Krigsministeriet, blev derpaa sat under Discussion.

Ordføreren: Den Indstilling, Udvalget har gjort med Hensyn til Krigsministeriet, gaaer ud paa, at Krigsministeriets Regnskab skal passere. Årsagen til denne Indstilling ligger ikke deri, at man har fundet Regnskaberne i Orden, tværtimod, det er ikke alene af Revisionen fremhævet, men det er endogsaa af selve Ministeriet indrømmet, at Regnskaberne ikke give nogen tro Fremstilling af de virkelige Udgifters Beskaffenhed og Størrelse, og der vilde vistnok saaledes have været overordentlig stor Anledning til at sende det tilbage, for at faae det bragt i en regnskabsmæssig Form; men da Ministeriet har erklæret, at dette vilde være forbundet med meget stor Uleilighed og store Omkostninger, og da Ministeriet ikke engang har kunnet bestemme nogen Tidsfrist, inden hvilken dette Arbejde vilde være færdigt, har Udvalget troet, at liggeoverfor disse mange Ulemper vilde det ikke være rigtigt at fatte en saadan Bestlutning, og har derfor affattet sin Indstilling saaledes, som den har gjort, idet det har anseet det for at være den mindst mislige af de Udveie, der vare at vælge imellem, at man lod Regnskabet passere for denne Gang, og der er saa meget mere Grund til at gaae ind derpaa, som man tør antage, at de senere Regnskaber ere affattede paa en mere regnskabsmæssig Maade end dette.

Krigsministeren: Statsrevisionens Aftegnelser af August 1852 til Krigsministeriets Regnskab for 1850—51 ere blevne udførlig besvarede fra Krigsministeriets Side i November 1852. Senere er Statsrevisionen fremkommen med en Deel ydelligere Bemærkninger ved dette Regnskab, uden dog dertil at knytte nogen Indstilling til Rigsdagen. Af denne Grund har Krigsministeriet troet, ikke videre at burde imødegaae de Bemærkninger, som Statsrevisionen havde fremført, eftersom man var sig bevidst, hovedsagelig, saavidt det stod i